

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **M. Š.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, Odbor dopravní správy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. JMK 146751/2015, sp. zn. S – JMK 74296/2015/ODOS/Bo,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 4. 2015, č. j. MMB/0157625/2015. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o námitkách žalobkyně proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče dle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), tak, že podané námitky proti záznamům bodů v evidenční kartě zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil.

I. Vymezení věci

Správní orgán I. stupně vydal dne 11. 2. 2015, pod č. j. ODSČ-30/B-15, oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobkyni k odevzdání řidičského průkazu. Žalobkyně na toto oznámení reagovala dne 16. 2. 2015 podáním námitek proti provedenému záznamu bodů dle ustanovení § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně si proto obstaral předmětné pokutové bloky, případně jejich kopie, z nichž vyplynulo, že žalobkyně spáchala oznámené přestupky (vyjma přestupku zaznamenaného na pokutovém bloku ze dne 10. 2. 2007, ovšem s ohledem na součet následných bodů nemá daná skutečnost na předmětnou věc vliv, proto zdejší soud tuto skutečnost nebude v dalším textu zohledňovat) a že jí za ně byl oprávněně zaznamenán odpovídající počet bodů. Po opětovné kontrole a porovnání zápisu všech přestupků v registru řidičů se skutečnostmi uvedenými v předmětných podkladech neměl správní orgán I. stupně pochybnost o tom, že zápis bodů byl proveden v souladu se zákonem o silničním provozu. Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015, č. j. MMB/0157625/2015, proto správní orgán I. stupně námitky žalobkyně zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil.

Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila odvoláním (ve znění jeho doplnění), v němž namítala především formální nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a dále uplatnila námitky obdobného obsahu jako v následně podané správní žalobě.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 11. 2015, č. j. JMK 146751/2015, sp. zn. S – JMK 74296/2015/ODOS/Bo, odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí shrnul dosavadní průběh správního řízení, včetně obsahu podaného odvolání, a k věci samé uvedl, že v řízení o námitkách byla zhodnocena způsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. K námitce nezákonnosti a nesprávnosti jednotlivých rozhodnutí (pokutových bloků), na základě kterých byly žalobkyni body zapsány, žalovaný uvedl, že správní orgány v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů zásadně nepřezkoumávají věcnou správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden.

II. Obsah žaloby

V podané žalobě žalobkyně předně namítala, že se žalovaný nezabýval jí předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti uvedla, že přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově totožné věci. Z tohoto rozhodnutí mělo vyplývat, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu je posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Také z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobkyně k žalobě přiložila (viz zejména rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014), a rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, je dle

žalobkyně patrná ustálená praxe odvolacího správního orgánu zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě byly zaznamenány body, a to na podkladě podaného odvolání, ve kterém odvolatel provedení takového posouzení požadoval a na nezpůsobilost podkladů upozorňoval.

Žalobkyně dále namítala porušení zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se *de iure* týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky třináct, by dle žalobkyně i zde měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Rozhoduje-li jeden ze správních orgánů výše popsaným způsobem, není dle názoru žalobkyně přiléhavé, aby věcně totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, jelikož by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem.

Dle žalobkyně nemohla být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně měl toto oznámení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím (pokutovým blokem), kterého se týkalo, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobkyně respektovala názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Žalobkyně k podané žalobě příkladmo přiložila pokutové bloky (nemající přímou souvislost s nyní projednávanou věcí), a to konkrétně blok série HG/2014 - číslo bloku G 1498901 a blok série GF/2013 - číslo bloku F 0832677, které dle jejího názoru nesplňovaly dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; a dále pokutový blok série FC/2013 - číslo bloku C1404971, ve kterém dle žalobkyně naopak byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Žalobkyně také považovala za nesprávnou argumentaci žalovaného, že by svým podpisem dala souhlas s tímto druhem projednání a stvrdila správnost takového rozhodnutí. Dle názoru žalobkyně není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce (žalobkyně) a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.

Žalobkyně vyjmenoval případy, kdy dle jejího názoru pokutový blok nemůže být způsobilým podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče: 1/ V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z vydaného rozhodnutí tedy musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla, kdy pokud je osoba nepřipoutaná jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče; 2/ Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tedy rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost,*

R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, případně překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu; 3/ Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), a nikoli dle zákona o silničním provozu; 4/ Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Jsou-li údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí vůbec evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

K jednotlivým podkladům (pokutovým blokům) pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče pak žalobkyně uvedla následující. Proti pokutovému bloku ze dne 4. 2. 2015 (bez jeho bližší specifikace) namítala, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „rychlost“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž absentuje uvedení přidružené právní normy, která předpokládá postižitelnost překročení nejvyšší povolené rychlosti, tj. správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 24. 4. 2014 (bez jeho bližší specifikace) žalobkyně vytýkala, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „R“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž absentuje uvedení přidružené právní normy, která předpokládá postižitelnost překročení nejvyšší povolené rychlosti, tj. správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 4. 8. 2013 (bez jeho bližší specifikace) žalobkyně vytýkala, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „BP“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vyličení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „§6/1a z.č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 31. 7. 2013 (bez jeho bližší specifikace) žalobkyně vytýkala, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/f4“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „RJ“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vyličení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „§18/4 z.č. 361/2000 Sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 4. 2. 2015 (bez jeho bližší specifikace) žalobkyně vytýkala, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „rychlost“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž absentuje uvedení přidružené právní normy, která předpokládá postižitelnost překročení nejvyšší povolené rychlosti, tj. správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Ke všem pokutovým blokům pak žalobkyně uvedla také shodnou argumentaci, dle které v případě jednotlivých pokutových bloků vyvstala pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal, v jednotlivých případech nebylo seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, nebyla uvedena kilometráž komunikace ani vylíčeno přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dle žalobkyně rovněž nebylo možné přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci a skutečnost, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury by nepostačilo uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak je nutno přesně označit místo tak, aby v konkrétním případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Upozornila také na skutečnost, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih konkrétního jednání předpokládá, a skutkové věty, lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené na ně zákonem.

Žalobkyně tedy zpochybňovala způsobilost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidiče, neboť v daném případě přestupky nebyly vůbec vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání. Nebylo bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. Tento nedostatek nebylo možno zhojit připuštěním strohých a zkratkovitých formulací tak, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Závěrem proto žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný předně nesouhlasil s tvrzením, že se nevypořádal s námitkami podanými v odvolání. Žalovaný prostudoval všechny pokutové bloky a dospěl k závěru, že popisy jednání na pokutových blocích jsou vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobkyně) za přestupky. Ve vztahu k žalobkyní uváděnému rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje je žalovaný přesvědčen, že není jeho povinností rozhodovat shodným způsobem, zejména s ohledem na skutečnost, že namítané rozhodnutí nekoresponduje s rozhodováním Nejvyššího správního soudu. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně výslovně vyjádřila svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, že s takovým projednáním věci nesouhlasí, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně učinila předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhla celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byla ve smyslu ustanovení § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzvána k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče jako neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).

Krajský soud v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, apod. Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění, z čehož je nutno vycházet i při podání opravného prostředku a formulování jednotlivých námitek.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, „[...] v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku, lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný

z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. [...] Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“ – pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem.

Jak tedy vyplývá z výše uvedeného, správní orgány obou stupňů se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů zabývají pouze způsobilostí podkladů pro záznam, tj. zda existuje způsobilý podklad pro záznam ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu (v případě žalobkyně způsobilé pokutové bloky), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu. Správní orgány obou stupňů jsou tedy v řízení o námitkách vázány rozhodnutími o tom, že byl spáchán přestupek a kdo za něj odpovídá a nejsou oprávněny přezkoumávat tato rozhodnutí v blokovém řízení z hlediska jejich zákonnosti [srovnej též § 57 odst. 1 písm. c), větu za středníkem, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Přezkum zákonnosti rozhodnutí lze provést pouze v rámci řízení, v jehož průběhu byla rozhodnutí vydána. Nevyužije-li účastník řízení řádných opravných prostředků, či se jich v případě blokového řízení o své vůli vzdá, případně v řízení o mimořádných opravných prostředcích nedojde k odstranění pravomocného rozhodnutí, nelze se námitkami nezákonnosti rozhodnutí zabývat v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu.

Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, dospěl k závěru, že oznámení Policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán.

Tomuto požadavku přitom správní orgány bezezbytku dostály. Není tedy pravdou, že by ve své rozhodovací činnosti vycházely pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, jak žalobkyně namítala v žalobě. Ze spisové dokumentace v této souvislosti vyplynulo, že správní orgán I. stupně si od příslušných orgánů Policie České republiky vyžádal kopie veškerých pokutových bloků o spáchaných přestupcích, a z obsahu vydaných správních rozhodnutí je rovněž patrné, že správní orgány jednotlivá oznámení o spáchání přestupku s těmito pokutovými bloky porovnaly, a dospěly k závěru,

že na nich uvedené údaje korespondují s údaji obsaženými v oznámení policejních orgánů o uložení pokuty v blokových řízeních. Správní orgány se tedy zabývaly hodnocením způsobilosti podkladových rozhodnutí (pokutových bloků) k záznamu bodů, a tedy postupovaly v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Za této situace přitom nelze správním orgánům vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správními rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (stejně jako zmíněnými s věcí žalobkyně přímo nesouvisejícími pokutovými bloky) a Městského úřadu Písek, neboť o způsobilosti jednotlivých pokutových bloků jakožto podkladových rozhodnutí si učinily vlastní úsudek. Krajský soud na tomto místě zároveň v souvislosti s žalobkyní uplatněnou námitkou stran porušení zásady legitimního očekávání doplňuje, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom v dané věci bylo splněno. Správní orgán vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil.

K obecným tvrzením žalobkyně, jaké náležitosti by mělo mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení (kdy na konkrétních příkladech žalobkyně poukázala zejména na obecné vady týkající se popisu přestupkového jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem i ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných), krajský soud konstatuje, že tímto způsobem vedená argumentace nemá žádnou přímou souvislost a vazbu na jednotlivé pokutové bloky vydané k jí spáchaným jednáním, tj. jedná se o argumentaci a obecné polemiky žalobkyně nesouvisející s nyní projednávaným případem. Krajský soud zároveň na tomto místě doplňuje, že otázky řešené shora již byly předmětem posuzování v řadě rozhodnutí správních soudů (ve věcech, v nichž jako zástupce žalobců vystupuje totožný právní zástupce sepisující unifikovaná, v základu se shodující podání), a to např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015 41, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2015, č. j. 30 A 16/2015 - 60, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2016, č. j. 10 A 150/2015 - 35, či např. též v rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 29 A 123/2016 - 78 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Ke konkrétním žalobním námitkám vzneseným k jednotlivým pokutovým blokům pak krajský soud předně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to

nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“.

K pokutovému bloku ze dne 4. 2. 2015 (série HG/2014 - číslo bloku G1699715, pozn. soudu), žalobkyně namítala, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „rychlost“). Dle žalobkyně v rozhodnutí absentuje také uvedení přidružené právní normy, která předpokládá postižitelnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „12. 1. 2015, 14:21 h, Brno, Obvodová, Překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci v km/h, Rychlost stanovená 50, naměřená 72, po odečtu 69.“ K této žalobní námitce soud uvádí, že z citovaného popisu skutku vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (což ze samotného bloku také zřetelně vyplývá). Za popsání jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla označena ulice Obvodová v Brně, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 800 Kč. V žalobě uvedený popis skutku jako pouze „rychlost“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Výhrady jsou směřovány do formálních náležitostí pokutového bloku, nikoliv do otázky spáchání přestupku. Žalobkyně souhlasem s blokovým řízením, podpisem pokutového bloku a zaplacením pokuty dala najevo jak svůj souhlas s přestupkem (jeho spáchání ani v žalobě nerozporovala), tak i s jeho spolehlivým a zákonným zjištěním. V takovém případě není bezpodmínečně nutné, aby byla v rámci pokutového bloku uvedena další upřesnění, jak žalobkyně namítala (srovn. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 5 As 71/2016 - 58). V pokutovém bloku sice není uveden konkrétní odkaz na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, lze však bez pochybností dovodit také tuto právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

K pokutovému bloku ze dne 24. 4. 2014 (série GF/2014 - číslo bloku F0514247, pozn. soudu), žalobkyně namítala, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „R“). Dle žalobkyně v rozhodnutí absentuje také uvedení přidružené

právní normy, která předpokládá postižitelnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „24. 4. 2014, 14:50 hod, ul. Mírová, Adamov, Hyundai, RZ X ... 60 km/h, porušení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, naměřeno 60 km/h, § 125c odst. 1 písm. f bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (což ze samotného bloku také zřetelně vyplývá). Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla označena ulice Mírová v Adamově, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč. V žalobě uvedený popis skutku jako pouze „R“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Výhrady jsou směřovány do formálních náležitostí pokutového bloku, nikoliv do otázky spáchání přestupku. Žalobkyně souhlasem s blokovým řízením, podpisem pokutového bloku a zaplacením pokuty dala najevo jak svůj souhlas s přestupkem (jeho spáchání ani v žalobě nerozporevala), tak i s jeho spolehlivým a zákonným zjištěním. V takovém případě není bezpodmínečně nutné, aby byla v rámci pokutového bloku uvedena další upřesnění, jak žalobkyně namítala (srovn. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 5 As 71/2016 – 58). V pokutovém bloku sice není uveden konkrétní odkaz na ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, lze však bez pochybností dovést také tuto právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. I tento pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

K pokutovému bloku ze dne 4. 8. 2013 (série FD/2013 - číslo bloku D1484118, pozn. soudu), žalobkyně namítala, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „neužila BP“). Dle žalobkyně je v rozhodnutí také chybně uvedena právní kvalifikace, kdy nelze považovat za dostatečné uvést „§6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, nýbrž „§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích...“ V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „dne 4. 8. 2010 v 16:50 jela ... a jako řidička nebyla připoutána bezp. pásem ... potvrzení nevlastní ... § 6/1a zák. č. 361/...“ Dále je v bloku uvedeno: „V Nové Město n/M.“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem, a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží tři body a takto byly také žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Místo přestupkového jednání je dle krajského soudu ve vztahu k danému přestupkovému jednání dostatečně určité (obec Nové Město na Moravě) a ve spojení s popisem jednání žalobkyně skutek dostatečně

individualizuje. Pokud se žalobkyně zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě na místě nebránila (což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích), nebyl důvod místo spáchání přestupku konkretizovat více, než lze dovodit z předmětného bloku, pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích. Z toho důvodu krajský soud nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 100 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „*neužila BP*“ se na tomto pokutovém bloku vůbec nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Výhrady jsou směřovány do formálních náležitostí pokutového bloku, nikoliv do otázky spáchání přestupku. Žalobkyně souhlasem s blokovým řízením, podpisem pokutového bloku a zaplacením pokuty dala najevo jak svůj souhlas s přestupkem (jeho spáchání ani v žalobě nerozpороvala), tak i s jeho spolehlivým a zákonným zjištěním. V takovém případě není bezpodmínečně nutné, aby byla v rámci pokutového bloku uvedena další upřesnění, jak žalobkyně namítala (srovn. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 5 As 71/2016 – 58). Blok obsahuje rovněž právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Lpění žalobkyně na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalizmu, neboť zvolený odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích lze považovat za zcela dostatečný. Uvedený pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu tří bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

K pokutovému bloku ze dne 31. 7. 2013 (série FD/2013 - číslo bloku D1445494, pozn. soudu), žalobkyně namítala, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*RJ*“). Dle žalobkyně je v rozhodnutí také chybně uvedena právní kvalifikace, kdy nelze považovat za dostatečné uvést „*§ 18/4a z. č. 361/2000 Sb.*“, nýbrž „*§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích...*“ V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „*Dne 31. 7. 2013 v 15:41 hodina ul. Stará dálnice, Brno, překročena max. pov. rychlost v obci R 50/66/63 RZ 2B4 3612, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb.*“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (což ze samotného bloku také zřetelně vyplývá). Za popsání jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nemá pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla označena ulice Stará dálnice v Brně, a tedy není pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč. V žalobě uvedený popis skutku jako pouze „*RJ*“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé, kde, kdy, komu a za co byla

v blokovém řízení pokuta uložena. Výhrady jsou směřovány do formálních náležitostí pokutového bloku, nikoliv do otázky spáchání přestupku. Žalobkyně souhlasem s blokovým řízením, podpisem pokutového bloku a zaplacením pokuty dala najevo jak svůj souhlas s přestupkem (jeho spáchání ani v žalobě nerozporovala), tak i s jeho spolehlivým a zákonným zjištěním. V takovém případě není bezpodmínečně nutné, aby byla v rámci pokutového bloku uvedena další upřesnění, jak žalobkyně namítala (srovn. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 5 As 71/2016 – 58). Blok obsahuje rovněž právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Lpění žalobkyně na tzv. „správné právní kvalifikaci“ lze považovat za výraz přehnaného právního formalizmu, neboť zvolený odkaz na § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích lze považovat za zcela dostatečný. I tento pokutový blok tedy byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

Žalobkyně dále opět znovu rozporuje zákonnost údajů v pokutovém bloku ze dne 4. 2. 2015, ovšem tento již krajský soud podrobil právnímu zkoumání výše, a proto na tuto část odkazuje. Posledním pokutovým blokem, který bylo možno v dané věci rozporovat, byl blok ze dne 12. 4. 2013. Jelikož však žalobkyně k tomuto bloku neuvedla žádné konkrétní námítky, zdejší soud v obecnosti konstatuje, že i tento pokutový blok obsahuje alespoň minimální informace ohledně přestupkového jednání a na něj navázané skutečnosti. Lze tedy uzavřít, že i tento pokutový blok byl způsobilý k zápisu tří bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně). K dalším pokutovým blokům (za přestupková jednání datově starší než nejstarší z výše uvedených) není nutno přihlížet a hodnotit je, neboť co do počtu 12 bodů neměly na danou věc žádný vliv.

V duchu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu (především rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, a z něj vycházející rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, oba dostupné na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, tak krajský soud i v nyní projednávaném případě posuzoval obsah předmětných pokutových bloků a dospěl k závěru, že zápisy uvedené na sporných pokutových blocích jsou čitelné a zcela srozumitelné.

Na základě uvedeného tak krajský soud činí shodně se žalovaným závěr, že prověřením uvedených pokutových bloků bylo zjištěno, že body do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně) byly zaznamenány na podkladě existujících rozhodnutí v blokovém řízení, které byly zcela způsobilým podkladem pro záznam bodů v souladu s ustanovením § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Jak ostatně sama žalobkyně namítala v podané žalobě, z rozhodnutí musí být patrný údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, musí být uvedeno, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Všechny tyto údaje jsou přitom z předmětných pokutových bloků zřejmé.

K uplatněné námitce, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu, krajský soud doplňuje, že je to osoba přestupce (zde žalobkyně), kdo dal svým podpisem

na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Pokud tedy žalobkyně s címkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasila, měla požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení.

Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že v daném případě byly jednotlivé záznamy v registru řidičů provedeny v souladu s konkrétním způsobitelným podkladem (pokutovým blokem) a počet připsaných bodů odpovídá v jednotlivých případech popsanému jednání bodového hodnocení obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého platí, že žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. 1. 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu